

[Ingmar Wagner.]

arbejder, forringede mulighederne for de store årgange. Jeg har forstået disse udtalelser på den måde, at såfremt der ikke snart sker en ændring af landets økonomiske politik, vil man risikere, at alle de onde anelser om en kommende ungdomsarbejdsløshed går i opfyldelse. Når det ser sådan ud, og når finansministeren næsten er klar over det, er det helt utroligt, at man på den kommende finanslov ikke har tænkt på disse tusinder af unge, der melder sig for at indtage deres plads i samfundslivet.

Der er talt og skrevet meget om de store årgange, ja, man kan vel sige, uden at det støder nogen, at der er talt op ad vægge og ned ad stolper. Artikler i tidsskrifter og dagblade er blevet skrevet, talrige foredrag er blevet holdt, ja, problemerne om de store årgange er ofte blevet fremdraget her i salen, men derudover er der faktisk ingenting sket. Jeg mener derfor, at tidspunktet må være inde til, at snakkestadiet forlades og man skrider til handling.

Særlig påkrævet må det være, når finansministeren erkender, at den førte politik går de store årgange imod. Det må mane til, at der træffes virkelig gennemgribende foranstaltninger, så alle de hange anelser om en kommende ungdomsarbejdsløshed bliver gjort til skamme. Det ville være en katastrofe for den opvoksende unge generation, om vi endnu en gang skulle opleve, at de unge går direkte fra skolen ud i lediggangen med alle dens nedbrydende følger. Samfundet må have pligt til at sørge for, at ungdommen får såvel arbejde som uddannelse. De store årgange er allerede ved så småt at melde sig, og i det kommende år vil de unge melde sig med fuld styrke med alle deres mangeartede problemer og med krav om uddannelse og arbejde.

Fra alle sider er man klar over, at de store årgange vil kræve en særlig indsats, såvel fra erhvervslivets som fra statsmagtens side. Man er klar over, at der skal skaffes flere lærepladser, ja, mange flere; der tales om, at det i hvert fald er nødvendigt at forøge deres antal med 50 pct. Det er også nødvendigt, at et langt større antal unge får en højere uddannelse, en videregående uddannelse. Det er nødvendigt, såfremt de ufaglærtes i forvejen altfor store antal ikke yderligere skal vokse

i de kommende år. Der må sikres de unge langt bedre muligheder for at udnytte deres fritid på en betryggende måde, det vil sige, at der må tages skridt til at få bygget ungdomshuse og ungdomsfritidslokaler, der må indrettes nye sportspladser og andre sportsanlæg, der må ydes større støtte til det eksisterende ungdomsarbejde. Den nugældende lovgivning slår slet ikke til, og værre vil det naturligvis blive fremover, hvis regeringen ikke tager skeen i den anden hand. De unge kan ikke længere klare sig med sympatitilkendegivelser, det er praktisk indsats, der nu er brug for.

Jeg er fuldstændig klar over, at der er forskellige ungdomsspørgsmål, som i øjeblikket behandles enten i udvalg eller i kommissioner, og at der desuden i sidste samling skete en forhøjelse af bevillingen til „Ungdommens uddannelsesfond“, som vil være til gavn for studenterne. Hermed løser man dog ikke spørgsmålet om at få flere unge ind på universiteterne og de højere læreanstalter. Skal læreanstalterne kunne opsuge deres andel af de store årgange, er det efter min opfattelse nødvendigt med en virkelig demokratisering. Alle unge må uanset deres økonomiske kår have adgang til en højere uddannelse. Det er fortsat sådan, at uanset om der skal være 6 mill. kr. i uddannelsesfonden, er det forældrenes økonomi, der er afgørende for, om en ung mand eller kvinde kan gennemføre en videregående uddannelse. Og er det galt med studenterne, så er det endnu værre for gymnasiasterne. Som bekendt faldt gymnasiasterne ud af forslaget i sidste samling. Der var ikke råd. Riget fattes penge, når det drejer sig om de unges uddannelse til de mere fredelige sysler. Lidt anderledes bliver det, når man bevæger sig over på forsvarsministeriets område. Her er der ingen smalle steder. Her kan man tale om, at millionerne ruller ligefrem lystigt.

Efter kommunisternes opfattelse ville det være bedre for samfundet, om der i fremtiden blev bevilget noget mere, når det drejer sig om ungdommens uddannelse til fredelige formål. Det ville også være bedre, om sparsommeligheden slog igennem, når det kommer an på den militære uddannelse. I dag er der langt mere brug for teknikere; industrien skriger på teknikere; der er